

Oude foto

In het gemeentearchief van Venray troffen wij bijgaande foto met tekst aan:

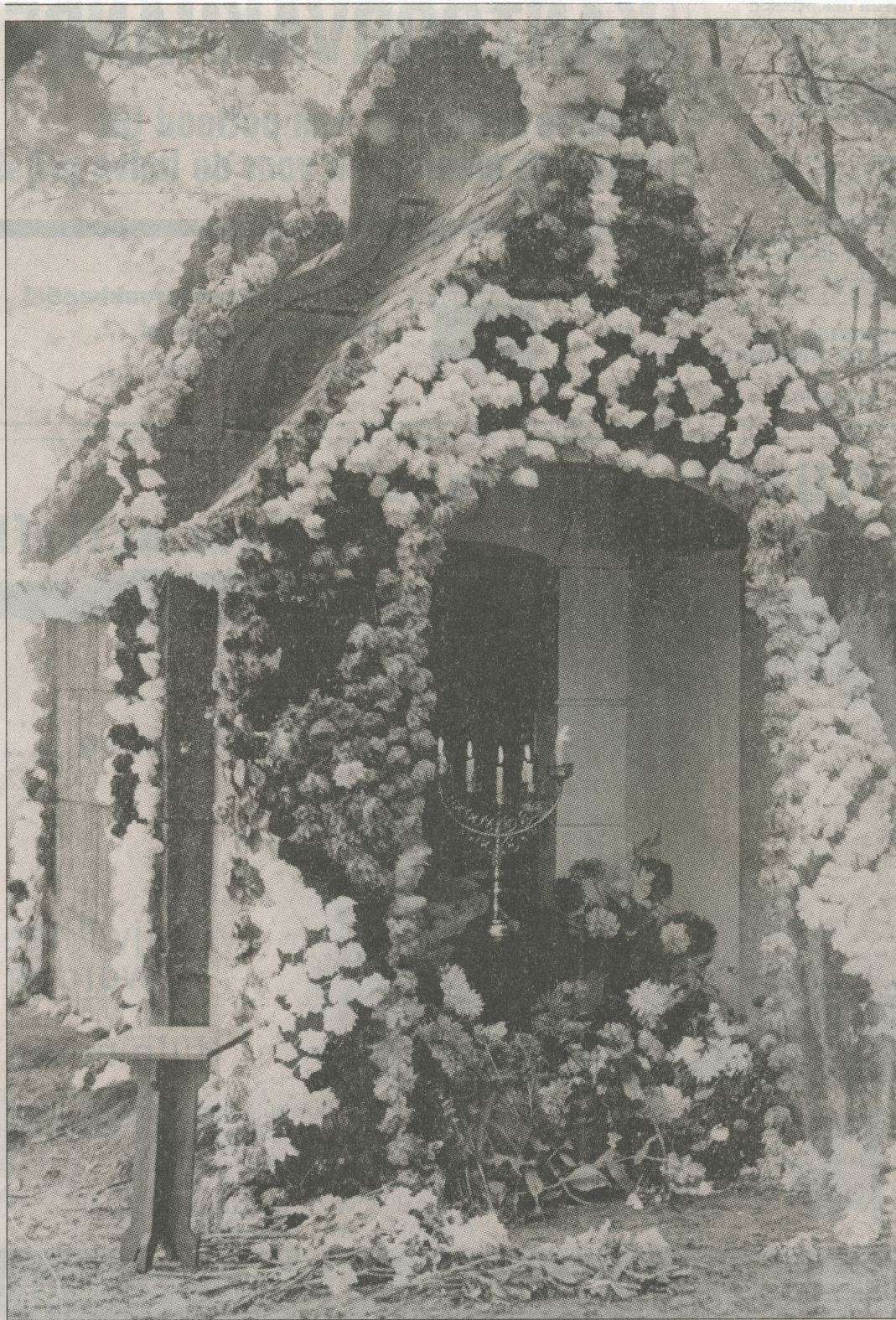
Om de oudheid van Venray boven alle verdenking te stellen, behoeven wij alleen in herinnering te brengen, het aandoenlijk verhaal van 't afscheid van de H. Oda van haar geliefd dorp.

Reeds in de VIII eeuw had Raij of Rooij zijne aantrekkelijkheid en was ook alles rondom nog niet ontgonnen, wisselden kale heiden, met wildgroeiende, donkere ongerepte bosschen af. Langs den weg door de "Rode" aan 't "Ven" hadden zich vele nijvere landbouwers neergezet en hadden op de hooger gelegen plaats een "zate" of "dorp" gevormd. St. Oda of "St. Oei", zooals de onvervalschte Rooische zegt, was een dochter uit een Schotsch Koninklijk geslacht.

Zij toog met toestemming harer ouders, tot St. Lambert te Luik, om daar van hare blindheid genezen te worden. Toen haar dit geluk beschoren was, ging zij naar de hoofdstad der Christenheid, naar Rome en dan naar Peelland, zich wijdende aan de beoefening van goede werken. Zij heeft volgens de overlevering, "tot Venroij" gewoond met één dienaar en twee jonkvrouwen. "ten tide, dat Sint Hubert storff". Zij woonde er niet rustig, want "luden uijt Wickrade" bemoelijkten haar in oorlogstijd, zoodat zij weg moest trekken, na voorzeggd te hebben dat haar woning een klooster (het tegenwoordige Jerusalem) zou worden.

Dat vertrekken ging haar aan 't hart. Toen zij tusschen Venray en Merselo, destijds Meresselen geheeten, op een hoogen heuvel gekomen was, keerde zij zich om en wierp een laatsten, weemoedigen blik op het dorp, waar zij zoo gaarne vertoefd had. Zij zonk op hare knieën en bad vurig om zegen over Rooij. Die zegen werd vruchtbaar, en 't volk noemde dezen heuvel den "omsienden bergh" en plaatste er een kruis ter eeuwige memorie.

Het St. Oda kapelletje aan de Hoenderstraat prachtig versierd. Dat was ter gelegenheid van de bidtocht voor de vrede in 1938.

Peel en Maas, 10 januari 2007